

Francisco Vidal

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

SVMARI

Número dedicat a la commemoració del CXI Aniversari del
naixement d'En PEP VENTURA

Fa cent onze anys...—Quan va nèixer En Pep Ventura?, per J. Puig
Pujades, (Dibuix per Salvador Dalí).—Toc d'oració, sardana,
música d'En Pep Ventura.—Arri, moreu!, per Josep
Vergés Almar.—Recordem-nos de l'Avi Pep,
per B. i V.—La tenora d'En Pep,
per S. Trullol i Plana.
Noticiari.

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.
PEL SEU BON GUST.
PELS SEUS IMMILLORABLES GÉNERES.
PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 25 i 26

FIGUERES

JOIERIA, ARGENTERIA,
RELOTGERIA I ÒPTICA

DE

JOSEP CARBONELL

LA CASA MÉS IMPORTANT I
ACREDITADA DE LA COMARCA

JOAN MARAGALL, 7 FIGUERES

CASA COMAS

MODES CARRER GIRONA, 20

Amb el fi de renovar existències,
efectuem una

Gran Liquidació

venent a preus inverossímils, per la
seva baratura, una gran varietat
d'articles de les nostres seccions de

Guants: Mitges: Merceria
Marroquineria - Novetats
Passamaneria - Bisuteria.

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: «CASINO MENESTRAL»

FA CENT ONZE ANYS...

L'ATZAR havia portat a n'En Benet Bonaventura Fortià sargent segon de la primera companyia del Batalló de Catalunya a ésser destinat a Alcalà la Real. Allí en el cor d'Andalusia, en aquella ciutat aromatitzada encara per l'estada d'aquell Al-Kalà de ben Zaida famós guerrer alarb que la fundà, pàtria també del meravellós escultor Martínez Montañés, va nèixer En Josep M.ª Vuenaventura segons va escriure aquell senyor clergue Don Juan Agustín Pariente que firmà la partida de baptisme del 2 de Febrer de 1817. En Benet Bonaventura, català nascut a Roses i d'origen empordanès home d'una certa cultura car estava encarregat de l'Escola de llegir i escriure que tenia establerta el regiment per a els soldats joves que volien tal instrucció, devia sentir en la terra de Maria Santíssima, l'enyorament de la tramuntana empordanesa, i desseguida que li fou possible demanà i obtingué el trasllat a un regiment afocat a Figueres: és doncs verament empordanès l'home qui salvà d'una mort segura a aquesta dansa nostra que es «ordre, cadença, harmonia del gest, realització corporal de la melodia de l'ànima conmoguda» l'origen de la qual es pert en la nit del temps.

Aneu a saber com se li despertà en el seu cor d'infant l'amor a la música; fou potser el seu enamorament amb la noia del músic i ex-capità realista Joan Llandrich el que decidí la seva vocació?

Aneu-ho a saber, el cert es que aquell minyó que havia començat per ésser sastre calceter, deixat a l'atzar del destí, un jorn es sentí arborat d'amor per les belles tonades de la terra i amb més traça i enginy que coneixements musicals copsà l'essència racial que romania penjada dels llavis dels vells empordanesos i amb aquella saba que portava el caliu de moltes generacions, reféu la primitiva dansa en la seva estructura i en els seus executants. D'aquelles cobles de tres músics: la cornamusa, la tarota i el flabiol i tamborí en féu la moderna cobla de deu executants, i d'aquelles sardanes curtes marc estret i encongít a la seva alta inspiració, en féu les sardanes llargues actuals en les quals s'hi manifesten tots els anhels i totes les ànsies, totes les joies i tots els amors que un poble pot sentir.

Si la nostra raó d'ésser és l'amor i veneració envers la nostra dansa, quina no ha

d'èsser la nostra devoció envers l'home genial que la salvà de la mort i la feu reviure amb aquell seu instint d'home escollit i únic?

Res hi ha més admirable que un gran home, ni sentiment més noble que aquest sentiment d'admiració envers el que ocupa un lloc més alt que nosaltres. Tots i cada un dels moments de la vida del gran home influeixen d'una faisó vivificadora en la vida de tots els homes.

La carrera d'un gran home queda com un monument perdurable de l'energia humana malgrat que l'home hagi mort, sos pensaments i accions el sobreviuen i segellen la seva raça d'una faisó inesborrable. D'aquesta manera es prolonga i perpetua l'esperit inspirador de la seva vida, emmotllant el pensament i la voluntat, i contribuint així a formar el caràcter de l'esdevenidor. Es natural que s'admirin i venerin els homes realment grans. Ells santifiquen la nació a que pertanyen i eleven no solament llurs contemporanis sinó també les generacions de l'esdevenidor. Llur exemple arriba a ésser l'herència comú de la raça i llurs grans obres i pensaments són els més gloriosos llegats per a la humanitat.

Es doncs per a nosaltres, admiradors i conreadors de la sardana, un deure el celebrar amb tota la nostra modèstia i humilitat, però també amb tota la feivor de la nostra ànima arborada, el cent onze aniversari del naixement d'En Pep, esperant poder bastir aviat o tard el monument que l'Empordà i Catalunya entera li deu.

Per a aquesta tasca, per a millor glosar l'exemple d'una vida sense màcula, d'un caràcter elevat, pur i honrat, d'un geni recreador de la dansa milenària d'un poble milenari hem demanat i obtingut la col·laboració d'un gran pensador doblat de poeta, empordanès de cor i que sent tant o més que nosaltres tot l'encís d'aquesta plana fina i suau com petó de verge, forta i apassionada com les platejantes oliveres que esmalten la blavor del Pirineu proper: En Pere Coromines, una de les més fortes mentalitats de la nostra terra ve a parlar-nos del nostre Pep i del nostre Empordà. Dem-li de tot cor les gràcies mentre el nostre esperit es concentra per a recordar enc que siguin uns instants, a l'home genial que tantes belles gaubances ens ha donat fent-nos arrelar encara més l'amor a la nostra terra empordanesa.

DESITJANT el «Foment de la Sardana» homenatjar al culte escriptor En **Pere Coromines**, es celebrarà un àpat al Hotel Comerç, el dia 2 de Febrer, a la una del migdia.

El preu del «tiquet» serà de 11 pessetes.

Els «tiquets» els despatxará el senyor Batet, conserge del Casino Menestral.

Son ja uns quants els inscrits per a aquest àpat. Recomanem als socis i amics l'adquisició del «tiquet» corresponent, per a què amb la seva presència contribueixin a fer més esplendorós l'acte.

Quan va nàixer En Pep Ventura?

DESPRÉS d'haver-se glorificat repetidament la vida i l'obra del creador de la sardana moderna, sembla que no deuriem poder-se fer aquestes preguntes sense caure en el ridícul. Doncs bé: fins avui confessem que no hem sabut la data fixa del naixement del genial compositor.

En anar a celebrar l'aniversari del seu naixement, corresponent al present any, el Foment de la Sardana de Figueres havia decidit fer-ho el passat 2 de Gener. Es fonamentava en el pròleg-biografia que per a la publicació de les sardanes d'En Pep, editades per els nostres conciutadans senyors Presas i Dalí, escrigué l'any 1906 el gran novel·lista empordanès J. Pous i Pagès. Allí s'hi diu «Fill d'En Benet Ventura, natural de Roses i de N'Antònia Casas, natural de Manlleu, en Josep M.ª Ventura i Casas, «En Pep» com l'anomena de manera familiar, carinyosa, la gent de l'Empordà, nasqué el dia 2 de Gener de 1818 a Alcalà la Real...»

L'any passat en Francesc Salvat publicà un llibre titulat «Pep Ventura» amb un pròleg d'En Domènec Juncadella. En aquest titulat assaig biogràfic, pot ser el més extens estudi publicat sobre la personalitat d'En Pep, s'hi afirma també que «per obra i gràcia de l'atzar, nasqué a

Alcalà la Real (Jaen) el dia 2 de Gener de 1818.

Fill d'aquestes informacions probablement a *La Nau* de Barcelona corresponent al 2 de Gener d'enguany, N'Enric Palau en la seva secció «d'Efemèrides catalanes» hi afirma: 2 de Gener 1817 - Josep Ventura - Tal com, més sovint que

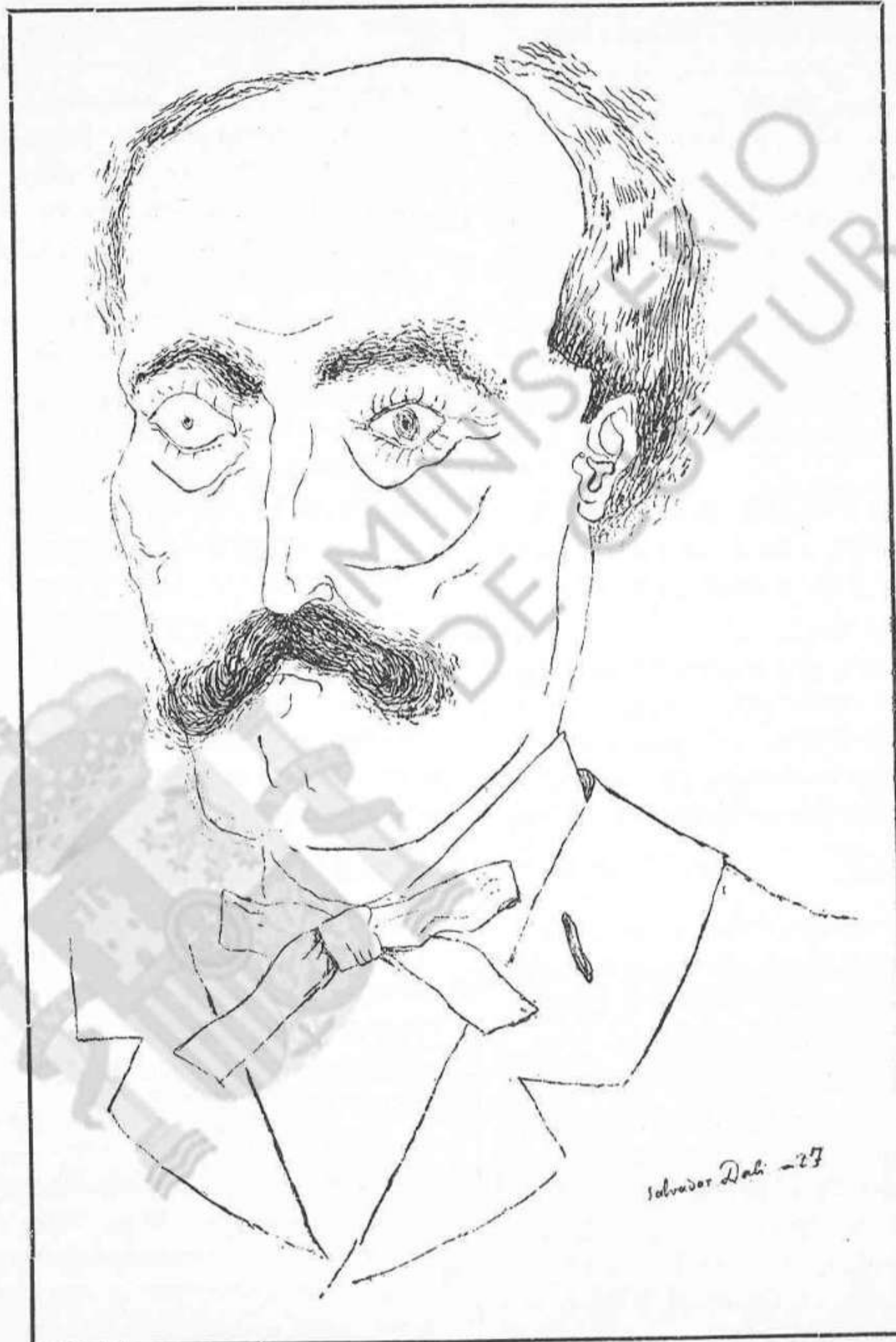
Jacint Verdaguer hom deia, i encara diu, Mossèn Cinto, al gloriós poeta de «L'Atlàntida», tots ens hem donat a anomenar «Pep» Ventura al gloriós creador de «Per tu ploro.»

«No ens cal dir que aquesta reducció del seu nom de pila no ha reduït gens ni gota la seva celebritat, ans al contrari, l'ha fet més íntima i més del poble, el millor gustador de la seva obra musical.»

«Escriure l'elogi d'aquesta obra és el que ens plauria, i escauria fer en complir-se el 110 aniversari del seu naixement, si a la bestreta no sentíssim la suggestió que ha deixat per sempre més en el cor dels catalans.

Nasqué a Figueres, i segurament per aquesta circumstància «Pep de Figueres» li deien els seus contemporanis, que caminaven hores per anar a sentir-li executar amb la guitarra les seves creacions.»

I ja sabem que no nasqué a Figueres i que si ho féu el 1817 ara no seria el 110 aniversari com

Josep M.ª Ventura
Conegut a l'Empordà per «En Pep de la tenora»
Nasqué el 2 de Febrer de 1817 Morí el 24 de Març de 1875

a *La Nau* s'hi afirma.

Consti però, que els del Foment de la Sardana de Figueres confiant en aquelles dades anaven a celebrar el cent deu aniversari del naixement d'En Pep, el dia 2 d'enguany. Anaven a fer-ho, però caigué a les nostres mans una fotografia d'En Pep, darrera la qual s'hi llegeix «Josep M.ª Ventura (a) Pep - Nasqué 2 de Febrer 1818 - Morí 24 Març 1875». Tractant-se d'una fotografia pertanyent a en Dalmaci Presas, íntim amic de la família, fins a l'extrem de que el noi d'en Pep, en Benet, morí a can Presas, ens féu trontollar les nostres conviccions.

Així procuràrem parlar amb l'Aureli Campmany que digué haver-li sorprès el que volguéssim celebrar el 110 aniversari pel 2 de Gener quan és el 2 de Febrer: - Jo ho porto llegit - ens digué l'eminent folklorista a la *Historia del Ampurdán* d'En Pella i Forgas. I certament, en la pàgina 78 de l'esmentat llibre s'hi llegeix: «En Alcalá la Real, provincia de Jaén, José Ventura, el 2 de Febrero de 1818, ignoraban esta circunstancia muchos que no saben que fué hijo de un sargento segundo de infantería que pocos meses después de aquella fecha pasó de guarnición a la plaza de Rosas.»

Además - ens digué n'Aureli Capmany - he consultat el material de l'Enciclopedia Espasa i allí hi tenen la data del 2 de Febrer de 1818 com del naixement del gran Pep.

Davant d'aitals dubtes, el Foment sospengué la celebració de l'aniversari aprofitant mentrestant el temps per a escatir la veritat. Telegrafàrem al senyor «pàrroco» de Alcalá la Real, el qual molt amablement, ens contestà telegràficament; «José Ventura, nació dos Febrero mil novecientos diecisiete. Arcipreste».

La cosa s'anava complicant; si bé es confirmava la data del dos de Febrer, en quan a la de l'any no era admisible, car en Pep ara tindria onze anys; devia ésser un lapsus telegràfic.

Varem escriure al senyor Arxiprest de Alcalá demanant la còpia de la fe de baptisme, que diu al peu de la lletra: «Don Ginés Licardo Campos y Granadino, Licenciado en Sagrada Teología y Cura propio de la de Santo Domingo de Silos de esta Ciudad=Certifico: Que en el folio cuatro vuelto del libro veinte seis de Bautismos de este archivo parroquial de mi cargo, se encuentra la siguiente partida = En tres días del mes de Febrero de mil ochocientos diez y siete años; Yo Don Juan Agustín Pariente, Presbítero, Beneficiado sirviente, Capitular del M. Y. C. de la Sta. Igl. Mayor de esta Real Abbd. Cappa. Castrense de esta M. Ne. y M. Leal Ciudad de Alcalá la Real y con anuencia de los Señores Curas de ella; bauticé solemnemente á un niño que me informaron nació ayer, como á las siete de la tarde y le puse por nombre José, Maria de la Purificacion, hijo legítimo de Benito Vuen-

ventura, Sargto. segundo de la primera compañía del Batallón primero de Cataluña, segundo ligero, y Antonia Casas; Abuelos paternos Miguel Vuenaventura, Sargto. de la Compañía fija de Rosas, y Margarita Fontico; maternos José Casas y Maria Angela Casas y Llagostera: Son naturales el padre y abuela por esta linea de la villa de Rosas, el abuelo de Torroella, la madre y abuelos por esta, de la villa de Manlleu, todo en el principado de Cataluña y vecinos de los ya referidos pueblos; fueron sus padrinos Don José Hilario Naveira, Teniente graduado, del expresado Batallón natural de Betanzos y Doña Maria Are que lo es de Tarrasa, y vecina de esta Ciudad, a los que advertí la Cogon. esps. y obligs., testigos Antonio Garcia, Manuel Montosa y otros = Dn. Juan Agustin Pariente = Dn. Domingo de Guardia y Cuenca = rubricados = La anterior partida es copia fiel y literal, de su original a que me refiero. Y para que conste expido el presente, en calidad de reintegro, que firmo y sello con el de esta Parroquia en Alcalá la Real a cuatro de Enero de mil novecientos veinte y ocho - Licdo. Ginés L. Campos Granadino - Rubricado.»

Quedem doncs en que malgrat tots els seus historiadors, En Pep no nasqué ni el 2 de Gener de 1818 ni el 2 de Febrer de mateix any, sinó el *2 de Febrer de 1817* o sigui que ens toca celebrar ara el 111 aniversari del seu naixement.

Després d'haver aclarit la data fixa del naixement del gran Pep, car dels genis res ni el més insignificant pot ésser-nos indiferent. quedariem joiosos sinó que amb l'assabentament de la data ha vingut el del nom veritable d'en Pep. En Pep no es deia *Josep M.ª Ventura* com tothom fins avui li ha dit, sinó *Josep M.ª Vuenaventura*, segons la partida de baptisme, cognom però, que ell no usà mai, ja que figura com *José M.ª Bentura* en casar-se el 16 de Juliol de 1837 amb Maria Llandrich i com *José M.ª Ventura* en fer-ho per segona vegada el 17 Novbre. 1864 amb Margarida Ripoll Serra.

Sortosament, per a nosaltres empordanesos, que hem sentit percutir en la nostra ànima amb el calfred de les grans emocions el refilar de la seva música pastada amb la nostra terra i el nostre cel, pura com la neu del Canigó i apassionada com el Mediterrani proper, per a nosaltres, serà sempre *En Pep* a seques, - familiarment amb tot carinyo i amb tot respecte - l'home que salvà de la mort a aquesta dansa de reis que és la sardana.

J. PUIG PUJADES.

PIANO.

f

p dolç.

p dolç.

expressiu.

pp

Sardana del any nou

Autògraf musical (En PEP VENTURA)

ARRI, MOREU!

MÚSICA D'EN PEP VENTURA

Riba en avall
van dotze ovelles
i dos parelles
de bous mugint,
tornant el cap
envers sa terra,
que de la serra
és al bell cim.

•Arri, Moreu!
pren llest ta via,
mira que el dia
corra a gran pas;
i puix disposats
som per la festa,
ja no te resta
més que avançar.

Deixa el ramall
de la verneda,
de la roureda
l'herba n'esquiú;

que al retornar
serà més dolça
quan de la molça
n'irà sortint*.

Diu el bover
al bou que avança
ple d'enyorança
per son menjar;
i el pastor
a ses ovelles
semblants querelles
diu caminant.

Es tan gran, tan el content,
que fins la mar fa avui l'onxa,
dolçament ses ones gronxa,
dolçament.

Tan poc avui el vent brama,
que sols quietut rumoreja
com l'aigua quan se rabeja
per son llit,

puix el fullatje agitant
dels arbres amb melodia
va cantant dolça follia,
va cantant.

Es el dia més hermós
que ha lluit per l'Empordà.
Glòria al pagès laboriós,
i a l'Institut Català!

L'ocell festiu
que té son niu
en el llorer,
en eixa festa
ell manifesta
tot son plaer.

Son regosig,
cau en bell mig
de la roureda;
vola lleuger
al pedreguer
i cantant queda.

Una pastora
que m'enamora
amb son cantar,
d'una atalaia
la festa gaia
va celebrant.

Quí no se'n riu
com el festiu
de la boscuria
tendre ocellet,
quan aleteja
amb gran enveja
d'altre que mira
son petitet.

Quí no lloa amb son content
eixa festa tan galana!
Quí no lloa amb son content
eixa festa tan plaent!
Es el dia més hermós
que ha lluit per l'Empordà,
Glòria al pagès laboriós,
i a l'Institut Català!

JOSEP VERGÉS ALMAR.

Recordem-nos de l'Avi Pep

EL dia 2 de Febrer d'enguany es compleix el CXI Aniversari del naixement d'En Josep M.ª Ventura, més tard conegut per En Pep Ventura, l'Avi Pep anomenat més familiarment i més simplement encara, En Pep, com li deia tothom, ací, a l'Emdordà.

Fou aquest gran home que amb una insuperable força de voluntat començà l'obra que avui es va fent immortal, i que un demà venturós serà la plasmació de les generacions futures, que sabran honorar-la degudament.

De jove, com ens han contat, fou ja la seva gran afició fer jugar al flabiol aquelles cançons del poble que, poc a poc, però amb constància, ell anava copsant, enternidores unes i alegroies les altres, totes, però, ben neta-ment de la terra on de petit havia viscut i que tant ja estimava.

A força d'estudi, aquestes tocades senzilles, amb el flabiol, l'ajudàren, més endavant, en les seves composicions, quan hagué importat la tenora de les terres germanes del Rosselló.

Des d'allavors, i amb la transformació que féu a la cobla, ja es pot dir que treballà fermament en la composició de les seves inspiradíssimes sardanes.

¿En sentir aquelles dolces i fines melodies,

qui és que no sent dins el seu cor una ufanosa vivor de sentiments que, de mica en mica, ens arriba a enternir i fins a humitejar-nos els ulls, o a enriolar-nos, sentint-nos encomanats d'una franca alegria?

Tothom qui senti una mica d'amor per la nostra dansa, i per la terra que l'ha vist nèixer, ha d'estimar amb enteresa a l'home i a la seva obra, del qui ha fet bategar, al ritme de la sarda-

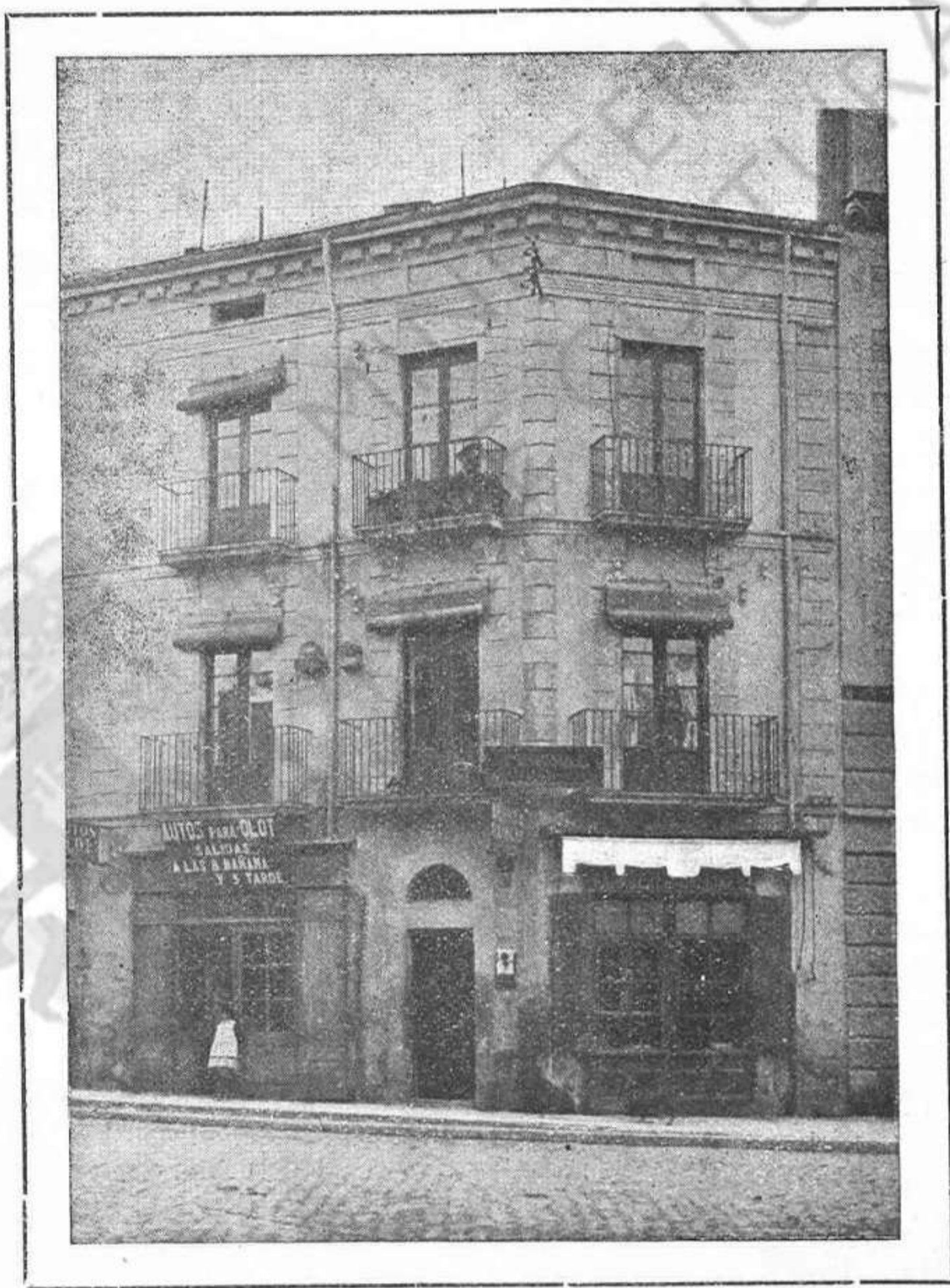
na, els cors dels nostres avis, i que avui fa bategar els nostres i que el dia de demà farà que bateguin els dels nostres descendents.

Ens cal, doncs, no oblidar-nos de l'Avi Pep, qui tant bé va saber deixondir l'ànima del nostre poble, amb els bells cants de la tenora i amb l'escampament de les seves magnífiques sardanes.

Fem que no ens manqui mai, el viu record de l'instaurador de la sardana dels nostres dies. Que el foc encès un dia per ell, no s'apagui mai més, ni en l'es-

devenidor de les generacions que ens seguiran. Que ara i sempre llurs flames ens envalentonin per a donar-nos el plaer de gaudir de la seva immortalitat.

B. i V.

Casa on morí, a Figueres, el genial Pep Ventura

Aquest portaveu ha passat per la prèvia censura

LA TENORA D'EN PEP

FA mitja centúria que, si mon record no m'enganya, no hi havia a Figueres ni a l'Empordà, altra *cobla* que la d'En Pep. No obstant em sembla tenir una boirosa memòria d'haver sentit a la plaça d'un poble de la Garrotxa, una *cobla* de cinc músics, tocant sardanes sobre una carreta per cadafalc. Tampoc puc dir quins instruments tocaven; gairebé puc assegurar que no hi havia tenora.

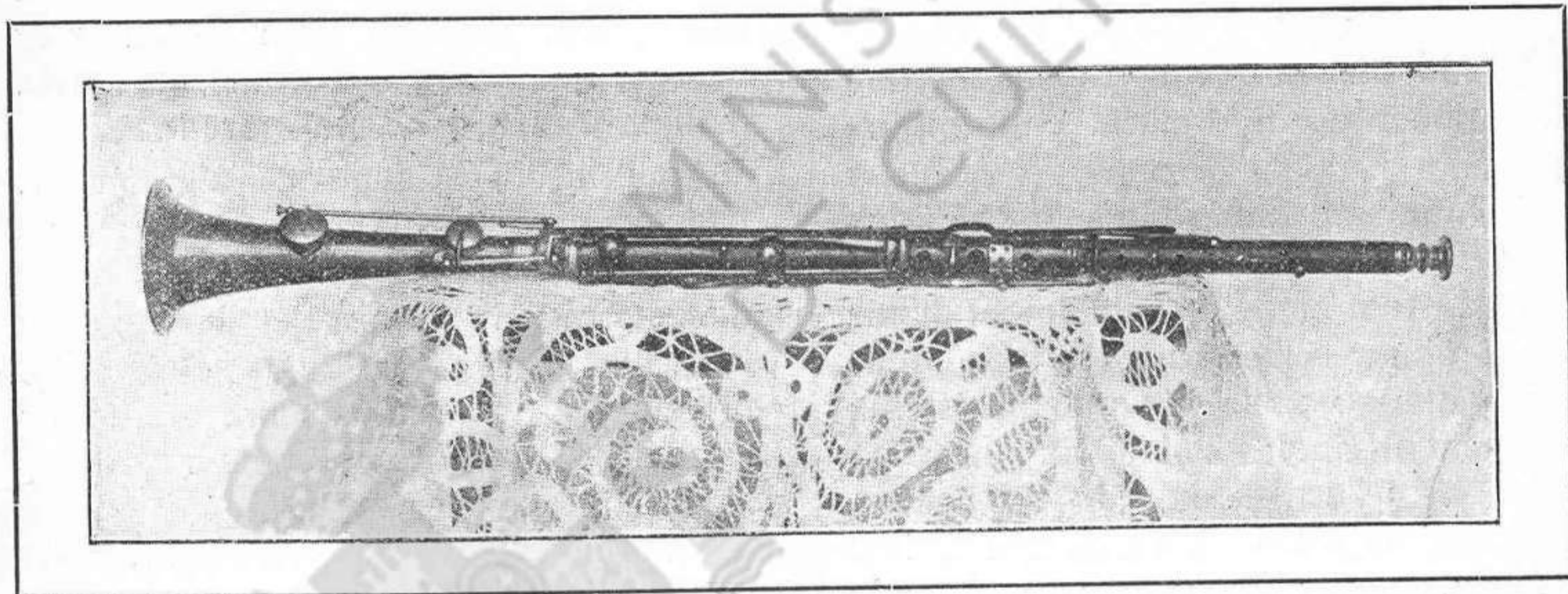
De tots modos la *cobla* d'En Pep era l'única orquestralment composta i or-

corretjes i el flabiol que aquell músic usava, més no em va ésser possible.

Més sortós vaig ésser amb la tenora d'En Pep.

Ja he dit que en aquell instrument En Pep era un *virtuós*. Alguns dels tenoristes actuals, tal vegada l'hagin superat en intensitat de tó, més cap l'ha igualat en finura i en expressió. De ningú, amb més justesa pot dir-se que *feia parlar l'instrument*.

Dominava de faisó portentosa la canya que tenia en sos llavis, suavitats

Tenora d'En Pep Ventura, amb la qual interpretà les belles tonades que, amb goig, sempre més recordarem

ganitzada. Feia poc que En Pep l'havia realçada, fins al punt d'haver-hi inclòs en certs dies (les tres tardes de Carnaval) dos trombons de «*varas*», bombo i platets i fins campana en el *Toc d'oració*, si bé després es va suprimir.

En aquesta *cobla* i a part el domini que del respectiu instrument tenien tots els que la componien, hi havia el que després se n'ha dit dos virtuoses: En Pep i En Codina. L'un de la tenora, l'altre del flabiol, instrument amb el qual feia proeses, no obstant ser molt dur d'oïda.

Molt temps vaig anar al darrera de veure si podia trobar el tamborí de

d'oboe i rotunditat de corn anglès i sovint lligats i glissants d'instrument de corda; cap aspresa, cap defalliment. Al peu del cadafalc de la plaça, encastat a la paret de Cà la Vila, jo, junt amb el meu pare i l'avi Fabre, l'hi havia sentit estrenar, embadalit, la major part de les sardanes que compongué.

•Senyor Trullol, digué un dia a n'el meu pare, escolti aquesta que fins hi ha campana,» Era el *Toc d'oració*.

Tenia jo dotze o catorze anys, i hauria estat sentint aquella tenora i aquelles sardanes vuit dies seguits sense moure'm del lloc.

Alguna vegada pujava al cadafalc per

veure d'aprop i passar-hi els dits, porugament, aquell meravellós instrument, com si fós cosa de màgia.

Això, durà fins l'any 70, en que vaig deixar Figueres per arreu

Els meus estudis van portar-me a Barcelona d'on vaig tornar ja vell.

Tot havia passat.

Cap allà l'any vuitanta i tants vaig saber que En Pep havia mort, i, sobtadament, vaig pensar en la tenora. On deu haver anat a parar? Si la pogués trobar...!

Nous anys es varen escolar.

Un dia la casualitat va dur-me a parlar d'En Pep amb el noi d'En Fabre, l'Eduard. Li vaig demanar per la tenora.

«La vaig comprar a n'En Presas i l'he enviada a n'En Lluís Pellicer, el dibuixant», em va dir.

Quina llàstima! vaig pensar, perquè En Pellicer no li donaria cap importància.

Tothom sap a Figueres les aficions d'En Fabre per col·leccionar objectes d'art de tota mena, especialment dibuixos i pintures dels artistes més coneguts i famosos; i ho feia amb un sistema realment original; establint un intercanvi entre ell i l'artista de que sol·licitava obres o objectes. A un famós artista francès, que ell sabia aficionat a la *ceràmica* va demanar-li una obra que obtingué i que pagà, si així es pot dir, amb un valuós exemplar de pisa espanyola.

Al dir-me, doncs, que havia enviat la tenora a n'En Pellicer vaig suposar que era en retorn d'algun dibuix de dit artista.

No se'n va parlar més.

Altra vegada es varen afegir algunes anelles més a la cadena dels anys.

Oblit, silenci

En Pellicer morí cap als darrers de la centúria i, naturalment, va morir sense deixar cap hisenda a la família.

Aquesta, ajudada dels bons amics del celebrat dibuixant, resolgué fer una exposició i venda de tot el que aquell

posseïa, que era molt i de vàlua, i al efecte s'instal·là dita exposició en les sales baixes esquerres, del Palau de Belles Arts, per allà l'any 1901 o 1902.

Fou organitzador principal i director d'aquella, l'amic Torrecassana, mort ja fa alguns anys.

Allà anava jo a passar l'estoneta cap al vespre, hora en que s'hi reunien els artistes, tots ells amics o coneguts.

Una nit em va assaltar l'idea de que en mig d'aquell volum d'objectes, tots ells molt interessants, hi havia d'haver la tenora d'En Pep.

Ho vaig demanar a n'En Torrecassana i em digué: «Fill, vós mateix, cerqueu per aquests encants..»

Amb quin daler ho vaig fer! La primera investigació no donà resultat. Al segon dia, dessota d'un taulell vaig veurer una caixa, com una caixa d'albat, trenyinoso i mal-parada.

Aquí hi ha la tenora, vaig pensar. Efectivament, obro l'*estoig* i es presenta a la meua vista, com un pilot d'ossos desenterrats, la tenora i el clarinet d'En Pep, fets trossos, apilotats sense ordre ni concert, i enredats entre els arnats «pellingos» del forro de baieta verda.

Ja tenia el tresor.

Vaig agafar aquell embalum, vaig pagar el que se'm va demanar i cap a casa.

Davant del Palau de Belles Arts, vaig prendre el tramvia, i excuso dir si vaig fer badar a la gent amb aquell *armatoste* a coll.

Realment, jo duia un mort, o millor les relíquies d'una cosa que havia viscut intensament, amb la vida de les coses nobles i pures en que el sentiment posa ales per apartar-les de la mísera terra llagrimjanta...

Quina impaciència per arribar a casa i treure de son sepulcre aquell venerable cadàver. ! Creia que al tocar-la cauria feta pols entre els meus dits.

Mes amb extremat respecte, vaig arribar a articular aquells trossos i a poguer veurer en mes mans, en mon

poder, complerta com una mòmia, la màgica tenora que, trenta anys enrera, en la meua adolescència, anava a amanyagar al cadafalc de la plaça de Figueres.

Guarnida de frigola i espigues de blat va estar vint anys sota els peus

de Crist de mon despatx, a Barcelona.

S. TRULLOL I PLANA.

Fragment d'una lletra adreçada al senyor Salvador Dalí, notari d'aquesta ciutat, actual propietari de la tenora d'En Pep.

DIES 1 i 2 DE FEBRER DE 1928

Festes commemoratives del CXI Aniversari del naixement d'En PEP VENTURA

PROGRAMA

DIA 1. - A dos quarts de deu de la nit: Conferència a càrrec del pulcre escriptor En **PERE COROMINES**, en el saló de festes del Casino Menestral, el qual dissertarà sobre: «A la recerca d'En Pep de la tenora».

Seguidament la cobla «**ANTIGA PEP**» d'aquesta ciutat, executarà les sardanes següents:

A la memòria de l'Avi Pep.	Juncà	
Una mirada	} Pep	} Ventura
Per tu ploro		
El cant dels ocellets		
Totes volen hereu		
A En Pep Ventura	Morera	

DIA 2. - (Data de l'Aniversari). A dos quarts d'onze: El «Foment de la Sardana» en corporació, sortirà del seu estatge

per a anar a ofrenar una corona a la tomba del malaurat compositor.

A dos quarts de dotze: A la Rambla. Escollida audició de sardanes originals d'En Pep Ventura interpretades per la cobla «**LA FILARMÓNICA**».

Toc d'oració	} Pep	} Ventura
On són les oquetes?		
Ai, quines noies!		
El pardal		
Arri moreu!		
Ric i ploro		

Esperem, que en tots aquests actes no hi mancarà la presència dels sardanistes volenterosos. Doneu-vos, doncs, per convidats tots els socis, el poble figuerenc, i tots els sardanistes i aimants de la nostra dansa.

NOTICIARI

ENS cal recomanar als socis: el pagar l'obra del «Foment» i l'esforç en l'augment del nombre de socis; fer acte de presència a les nostres festes; l'anunciar en el nostre portantveu i d'assabentar al C. D. les deficiències d'organització que puguin notar. Pre-guem que aquestes observacions se'ns facin per escrit en cas de no fer-se verbalment.

ELS socis que prefereixin abonar personalment la seva quota mesal, poden fer-ho passant per la «Llibreria Batllosera», Enginyers, 3, on se'ls hi facilitarà el rebut corresponent.

ENS plau comunicar als socis que ens han estat galantment cedides les sardanes següents:

Solitud; Tardoral; Nit estrellada, d'En Lluís M.ª Millet, fill del gran mestre-director de l'Orfeó Català.

Donem grans mercès a l'esmentat compositor per aquestes sardanes, les quals tenen l'honor d'ésser les primeres del nostre arxiu.

TAMBÉ se'ns ha fet el donatiu de les sardanes:

L'esmolet vell; Sardana de tenor; El somni d'un pastoret; Una mirada, originals de l'Avi Pep.

De bon matí; Alça noia!; Per tu serà la pena i per mi el dolor; Ai, quines noies!; A Montserrat!; també d'En Pep Ventura i reinstrumentades pel mestre Pujol de l'Orfeó Català.

Les més expressives gràcies a l'intel·ligent músic compositor, dignificador de la nostra dansa, En Josep Serra, que tan generosament ens les ha ofertes.

Son, doncs, per ara, dotze sardanes per a cobla les que formen el nostre arxiu.

EL nombre de socis del «Foment» a fi de Desembre de 1927 era de 66 noies i de 280 homes. Sumen en total: 346.

RECORDEM als socis que, des de aquest mes, hi haurà un petit augment de deu cèntims a la quota que es paga, per a ajudar a sufragar les despeses que ocasiona el nostre portantveu.

A tots els socis que vulguin ajudar-nos a la nostra propera tasca d'ensenyament de sardanes, els hi estimarem ho comuniquin, ben aviat al C. D.

HEM estat obsequiats amb uns quants exemplars del llibre «La Sardana» dels senyors Josep Aleu i Massanet, d'Olot i Jordi Montsalvatje i Castanys d'aquesta ciutat (d. e. p.)

Moltes gràcies a En Joan Montsalvatje, fill d'aquest darrer, per aquesta oferta, que ha aportat al nostre, avui, petit arxiu.

ESTAT de comptes des de el mes d'Agost a Desembre 1927 inclusivus:

		<u>Ptes.</u>	<u>Cts.</u>
AGOST:	Entrades	320	
	Sortides	276	80
	Remament a favor:	43	20
SETEMBRE:	Entrades	463	95
	Sortides	463	65
	Remament a favor:		30
OCTUBRE:	Entrades	3196	55
	Sortides	3259	25
	Dèficit:	62	70
NOVEMBRE:	Entrades	363	25
	Sortides	315	20
	Remament a favor:	48	05
DESEMBRE:	Entrades	438	70
	Sortides	385	75
	Remament a favor:	52	95

Els comprovants a disposició dels socis.

ARTS GRÁFIQUES TRAYTER, CERVANTES, 13, FIGUERES

AQUEST PORTANTVEU ES FACILITA AL PREU DE 25 CÈNTIMS
PELS NO SOCIS, A LA "LLIBRERIA BATLLOSERA", ENGINYERS, 3

GORRES LES DE MÉS NOVETAT
LES MILLORS
LES MÉS ECONÓMIQUES

AL PREU MAXIM DE
5 PESSETES

*SEMPRE LES DARRERES
NOVETATS A PREUS REDUITS*

PARAROLS

MONTURIOL, 9 LASAUCA, 13

LLIBRERIA CANET

*DIARIS
REVISTES
LLIBRES*

AIMANTS DE LA
NOSTRA DANSA:

COMPREU

«COM ES BALLA
LA SARDANA,

DE N'AURELI CAMPMANY

PANTEONS **LÁPIDES**

Marbristeria Artística

D'EN

JOAN PINEDA

RUTLLA, 11

FIGUERES

LO MÉS SELECTE EN

Novetats per a Senyora

HO EXHIBEIXEN
CONSTANTMENT ELS

NOUS MAGATZEMS MASSOT

CASA PREDILECTA DE LES
SENYORES DE BON GUST

MONTURIOL, 16 : CAAMAÑO, 15

PREU FIXE

FONTDECABA

ES EL SASTRE QUE VOS
VESTIRÁ AMB ELEGANCIA
I ECONOMIA VERITABLE.

CONVENCEU-VOS-EN
VISITANT-LO EN EL SEU
SALÓ-DESPATX, EXCLUSIU
PER A LA MIDA, DEL
CARRER JOAN MARAGALL,
315, PRIMER PIS

FIGUERES

EMPORIVM

CAFÉ-BAR

D'EN *NARCIS ROGET*

.....

EMPLAÇAT EN EL MÉS BELL LLOC
DE LA RAMBLA DE FIGUERES

TELÉFON NÚM. 167

EN LA ESPLÉNDIDA TERRASSA
HI FRUIREU LES MILLORS HORES
DE PLACIDESA

BON CAFÉ — APERITIUS I LICORS
DE GRAN MARCA — REFRESCOS
TOTES CLASSES — «SANDWICHES»
OLIVES FARCIDES, ETC., ETC.

SERVEI ACURAT

MARCA REGISTRADA

Vilanova

Fàbrica de Mobles

ELS MILLORS I MÉS ECONÓMICS